

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Kā mazs bērns

Prezidents Džefrijs R. Holands

Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidenta vietas izpildītājs

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring

Es liecinu, ka bērni un jaunieši ir Dieva valstības atainojums, kas uz Zemes plaukst visā tās spēkā un skaistumā.

Savas laicīgās dzīves pēdējo gadu Jēzus iesāka, vēl vairāk apmācot Savus apustuļus. Lai Viņa vēstījums un Viņa Baznīca izdzīvotu, 12 pavisam vienkāršu cilvēku sirdīs, kuri Viņu pazina tikai 24 mēnešus, bija jāiegulda vēl vairāk.

Kādu dienu Jēzus kļuva par liecinieku strīdam Divpadsmito starpā un vēlāk jautāja: „Par ko jūs runājat?” Acīmredzot nokaunējušies viņi „cieta klusu”, kā vēstīts rakstos. Bet šis dižākais no visiem skolotājiem apjauta viņu sirds domas un pamanīja pirmo personīgās lepības uzplaiksnījumu. Viņš „pasauca bērnu ...

un sacīja: „Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.”

Jāpiebilst, ka vēl pirms Kristus piedzimšanas ķēniņa Benjamīna atvadu sprediķī bija ietverts šis dziļdomīgais izteikums par bērna pazemību. Tajā teikts: „Jo miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks ... un būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš ... nekļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpiršanu un nekļūst kā bērns — pakļāvīgs, ... pazemīgs, ... pilns mīlestības, ... patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam.”

Protams, ir arī tādas bērnišķīgas tieksmes, kuras mēs neatbalstām. Pirms divdesmit pieciem gadiem mans tolaik trīs gadus vecais mazdēls iekoda savai piecus gadus vecajai māsaī rokā.

for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swear-streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Mans znots, kurš tovakar rūpējās par bērniem, drudzaini mācīja meitai visas piedošanas mācības, kādas vien spēja iedomāties, secinot, ka viņas mazais brālītis, visticamāk, pat nezina, kādas ir sajūtas pēc kodiena rokā. Šis nepārdomāti tēvišķais izteikums darbojās aptuveni minūti, varbūt pusotru, līdz bērnu guļamistabā atskanēja kliedziens, kas lika nodrebēt logiem, un mana mazmeita mierīgi sauca: „Tagad viņš zina!”

Kas tad ir tas, uz ko mums vajadzētu vērst uzmanību, raugoties uz bērnu dzīves tikumiem? Kas bija tas, kas pašam Kristum lika liet asaras visaizkustinošākajā ainā visā Mormona Grāmātā? Ko Jēzus mācīja, kad Viņš piesauca debesu uguni un sargeņģeļus, lai tie ieskautu šos bērnus, pavēlot pieaugušajiem „skat[īties] uz [saviem] bērniņiem”?

Mēs nezinām, kas uz to pamudināja, bet man jādomā, ka tam ir kāds sakars ar viņu šķīstību un nevainību, viņu iedzimto pazemību un to, ko tasvarsniegt mūsu dzīvē, ja mēs to saglabājam.

Kādēļ izmisuma dienas tiek raksturotas kā „niecību niecība”? Kāpēc vārdi — „cilvēku bērnu lepība un tukšās iedomas” — raksturo lielo un plašo ēku, kas Lehija vīzijā atradās garīgajā pagrimumā? Un kā tad ar zoramiešiem — šiem tik savtīgi lūdzošajiem cilvēkiem? Alma par viņiem teica: „Ak Dievs, viņi piesauc Tevi ar savu muti, kamēr viņi ir uzpūtušies ... ar pasaules niecīgajām lietām.”

Vai ir kas jaukāks, šķīstāks vai pazemīgāks par bērnu — sakot lūgšanas vārdus? Gluži kā telpā pavērtos debesu plašumi. Dievs un Kristus viņiem ir tik reāli, bet citiem ar laiku šī pieredze var kļūt virspusēja.

Kā elders Ričards L. Evanss citēja pirms aptuveni 60 gadiem: „Daudzi no mums apliecina, ka ir kristieši, bet mēs ... neuztveram Viņu nopietni. ... Mēs Viņu cienām, bet mēs Viņam nesekojam. ... Mēs citējam Viņa vārdus, bet nedzīvojam saskaņā ar tiem.” „Mēs Viņu apbrīnojam, bet mēs Viņu nepielūdzam.”

Cik atšķirīga varētu būt dzīve, ja pasaule cieņītu Jēzu laiku pa laikam vairāk nekā zaimojošu rupjību.

Taču bērni Viņu patiešām mīl, un šī mīlestība var būt sajūtama arī citās dzīves jomu attiecībās. Parasti bērnībā tiek mīlēts tik viegli, viņi piedod tik viegli un viņi smejas tik apburoši, ka pat visaukstākā un visstingākā sirds var izkust.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself

Un tā var turpināt un turpināt! Šķīstība? Paļāvība? Drosme? Godaprāts?

Aplūkosim, kādu pazemību Dieva priekšā tika parādījis viens jauns, man ļoti dārgs draugs.

2025. gada 5. janvārī — pirms 91 dienas — Īstonam Darinam Džolijam tika piešķirta Ārona priesterība, un viņš tika ordinēts par diakonu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.

Īstons bija ilgojies pasniegt Tā Kunga Svēto Vakarēdienu tik ilgi, cik vien viņš spēja atcerēties. Taču šo svēto iespēju pavadīja vēderu kņudinošas bailes, ka viņam neizdosies, ka viņš pakritīs, ka viņš tiks izsmiets vai apkaunos sevi un savu ģimeni.

Redziet, Īstons slimo ar retu un ļoti postošu slimību — iedzimtu muskuļu distrofiju. Tā pakāpeniski ir piepildījusi šī bērna dzīvi ar milzīgiem izaicinājumiem, vienlaikus sagraujot viņa nākotnes cerības un sapņus. Drīz viņš pastāvīgi atradīsies ratiņkrēslā. Viņa ģimene nerunā par to, kas viņu sagaida pēc tam.

Svētdienā, pēc savas ordinēšanas, Īstons pirmo reizi gatavojās pasniegt Svēto Vakarēdienu. Viņa personīgā motivācija bija — pasniegt sevi un šos svētos simbolus savam tēvam, kurš bija bīskapijas bīskaps. Gaidot šo uzdevumu, viņš bija lūdzis un lūdzies, raudājis un lūdzies, izspiežot garantiju, ka neviens, neviens nemēģinās viņam palīdzēt. Daudzu sev privātu iemeslu dēļ viņam to vajadzēja izdarīt vienam pašam un bez palīdzības.

Pēc tam, kad priesteris bija lauzis maizi un svētījis to — Kristus salauzītās miesas simbolu, — Īstons ar savu „salauzīto” ķermeni pietuvojās, lai paņemtu trauku. Tomēr no sanāksmju nama grīdas līdz paaugstinājumam bija trīs ievērojami pakāpieni. Saņēmis trauku, viņš izstiepās tik augstu, cik vien varēja, un savu trauku novietoja uz margas virsmas. Tad, apsēdies uz viena no augstākajiem pakāpieniem, viņš ar abām rokām uzvilka labo kāju uz pirmā pakāpiena. Pēc tam viņš uzvilka kreiso kāju uz tā paša pakāpiena un tā tālāk, līdz ar grūtībām nonāca sava personīgā trīs pakāpienu „Everesta” virsotnē.

Pēc tam viņš aizvirzījās līdz balsta stabam, pie kā pieturoties, viņš varēja uzslīdēt stāvus. Tad viņš devās atpakaļ pie trauka. Vēl daži soļi, un jau viņš stāvēja bīskapa priekšā, kas bija viņa tēvs un kuram, asarām plūstot pār vaigiem, nācās saņemties, lai neapskautu šo — tik drosmīgo un

from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

uzticīgo — dēlu. Un Īstons ar atvieglojumu un plašu smaidu sejā varēja teikt: „Es esmu pagodinājis [savu tēvu un] esmu pabeidzis to darbu, ko [viņš man bija uzdevis].”

Ticība, uzticība, šķīstība, pašāvēība, gods un — galu galā — mīlestība pret tēvu, kuram viņš tik ļoti vēlējās izpatikt. Šīs un vēl ducis citu īpašību liek arī mums teikt: „Kas ... pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā.”

Māsas un brāļi, un draugi, man zināmo skaistāko attēlu saraksta augšgalā ir tikpat apzinīgi un nenovērtējami bērni un jaunieši kā tie, kurus mēs šodien pieminējam. Es liecinu, ka viņi ir Dieva valstības plaukstošais atainojums uz Zemes — it visā spēkā un skaistumā.

Šajā pašā liecības garā es apstiprinu, ka savā jaunībā Džozefs Smits redzēja to, ko viņš teica, ka redzējis, un sarunājās ar tiem, ar kuriem viņš teica, ka runājis. Es liecinu, ka Rasels M. Nelsons ir Dieva ordinēts un apdāvināts pravietis un gaišreģis. Tā kā es visu mūžu esmu bijis grāmatu mīlotājs, es apliecinu, ka Mormona Grāmata ir visatalgojošākā grāmata, kādu jebkad esmu lasījis, — mana mājokliša noslēgākmenis daudzu mājokļu valstībā. Es liecinu, ka priesterība un lūgšana atjauno manu dzīvi — Kristus priesterība un jūsu lūgšanas. Es zinu, ka tas viss ir patiesība, un liecinu par to uzticīgākā un pazemīgākā no visiem Dieva dēliem — Alfās un Omegas, Diženā Es Esmu, krustā sistā, uzticīgā liecinieka— patiesi Tā Kunga Jēzus Kristus Vārdā, āmen.